

HT. Thích Thích Siêu

T ̣ t c ̣ m ̣ i s ̣ v ̣ t trong th ̣ gian này đ ̣ u ph ̣ i bi ̣ n chuy ̣ n không ng ̣ ng: chúng luôn luôn sanh, tr ̣ , đ ̣ , di ̣ t ho ̣ c thành, tr ̣ , ho ̣ i, không. Th ̣ gi ̣ i không m ̣ t v ̣ t nào t ̣ n t ̣ i vĩnh vi ̣ n và có th ̣ đ ̣ ng yên m ̣ t ch ̣ ; t ̣ t c ̣ đ ̣ u vô th ̣ ̣ ng, không nh ̣ ng vô th ̣ ̣ ng trong t ̣ ng năm, tháng, ngày, gi ̣ mà còn vô th ̣ ̣ ng trong t ̣ ng sát-na sanh di ̣ t.

Ng ̣ i đ ̣ i khi đã phát nguy ̣ n quy y Tam B ̣ o là h ̣ đã an trú trong ngôi nhà Nh ̣ Lai, vì đó là ngôi nhà an vui vĩnh vi ̣ n nh ̣ t. Chánh pháp Nh ̣ Lai là hào quang chân lý, giúp cho chúng sanh phân đ ̣ nh đ ̣ c đâu là tính ch ̣ t mê mu ̣ i, luân h ̣ i và đâu là giác ng ̣ , gi ̣ i thoát. Chánh pháp Nh ̣ Lai còn soi sáng cho chúng sanh phá tan màn vô minh điên đ ̣ o đ ̣ đ ̣ t tr ̣ m ̣ i sai l ̣ m đau kh ̣ . Cho nên trong kinh Pháp Cú có đ ̣ y: "Vì s ̣ h ̣ i b ̣ t an mà đ ̣ n quy y th ̣ n núi, quy y th ̣ n cây, quy y mi ̣ u th ̣ th ̣ n nh ̣ ng đó ch ̣ ng ph ̣ i là ch ̣ n ̣ ng đ ̣ a yên ̣ n, là ch ̣ quy y t ̣ i th ̣ ̣ ng. Ai quy y nh ̣ th ̣ kh ̣ n ̣ o v ̣ n còn nguy ̣ n. Trái l ̣ i quy y Ph ̣ t, quy y Pháp, quy y Tăng, phát trí tu ̣ chân chính, hi ̣ u th ̣ u b ̣ n l ̣ m u: bi ̣ t kh ̣ , bi ̣ t kh ̣ nhân, bi ̣ t kh ̣ di ̣ t và bi ̣ t tám chi Thánh đ ̣ o di ̣ t tr ̣ kh ̣ n ̣ o; đó là ch ̣ quy y an ̣ n, là ch ̣ quy y t ̣ i th ̣ ̣ ng. Ai quy y nh ̣ v ̣ y, gi ̣ i thoát h ̣ t đau kh ̣ ".

Vì không nh ̣ n chân đ ̣ ng l ̣ i Ph ̣ t đ ̣ y, nên chúng sanh s ̣ ng trong c ̣ nh v ̣ ng t ̣ ̣ ng mà kh ̣ i tà ki ̣ n: vô th ̣ ̣ ng ch ̣ p là th ̣ ̣ ng, vô ngã ch ̣ p là ngã, không thanh t ̣ nh ch ̣ p là thanh t ̣ nh, kh ̣ đau ch ̣ p là an l ̣ c, nên b ̣ luân h ̣ i và đau kh ̣ tri ̣ n mi ̣ n.

T ̣ t c ̣ m ̣ i s ̣ v ̣ t trong th ̣ gian này đ ̣ u ph ̣ i bi ̣ n chuy ̣ n không ng ̣ ng: chúng luôn luôn sanh, tr ̣ , đ ̣ , di ̣ t ho ̣ c thành, tr ̣ , ho ̣ i, không. Th ̣ gi ̣ i không m ̣ t v ̣ t nào t ̣ n t ̣ i vĩnh vi ̣ n và có th ̣ đ ̣ ng yên m ̣ t ch ̣ ; t ̣ t c ̣ đ ̣ u vô th ̣ ̣ ng, không nh ̣ ng vô th ̣ ̣ ng trong t ̣ ng năm, tháng, ngày, gi ̣ mà còn vô th ̣ ̣ ng trong t ̣ ng sát-na sanh di ̣ t.

Đôi với con người cũng vậy, hôm nay tóc còn đen nhánh, ngày mai soi gương người đã thấy bạc đầu. Hôm nay làn da còn trắng mịn, ngày mai đã thấy nếp nhăn.

Vũ trụ, sự sinh, tử, dù rất to lớn khi chúng ta nhìn nó là kiên cố, nhưng thực ra nó cũng như sự biến hoại vô thường không kém. Hòn núi kia khi chúng ta chĩa sanh nó đã có, đến khi chúng ta nhìn nó vẫn còn. Chúng ta nhìn hòn núi đó là thường; cho đến khi nó biến mất, nhà cửa chúng ta cũng nhìn như thường. Vì nhìn như vậy nên chúng ta quay lưng trong vòng điên đảo, đem cái tâm tham, sân, si đi giành giật lấy những gì chúng ta cho là quý, là thường, là chân thực, nên mới gây ra biết bao đau khổ xa, thậm chí đôi lúc còn giành giật nhau từng miếng bánh, từng chút đất đai, từng miếng ăn uống nói, từng bước đi, từng câu chữ... Đến như cái thân của chúng ta do tứ đại (đất, nước, gió, lửa) hợp thành, do năm uẩn (sắc, thọ, tưởng, hành, thức) cấu tạo nên, thì khi cha mẹ sinh ra cho đến khi nhắm mắt thì đã biết bao nhiêu lần biến chuyển đi thay cho đến các tế bào trong cơ thể chúng ta cũng thay đi trong từng giây, từng khắc mà chúng ta không hay, không biết.

Thân thể của mọi người đều vô thường như thế - Đôi lúc chúng ta cũng biết như thế, nhưng chính chúng ta vẫn còn mong thân thể của chúng ta tồn tại mãi mãi, thì vì lòng tham, chấp ngã, nên chúng ta thấy "ta" là quý hơn tất cả mọi người, cho dù có "ta" mới đáng được trân trọng, khen ngợi, còn người khác thì không nên trọng, khen ngợi. Chính là vì lòng chấp ngã, ích kỷ, ganh tỵ tham lam của chúng ta mà ra.

Vì vậy trong ta có những lúc tham, lúc giận, lúc si, nhưng cũng có những lúc từ bi, hiền hòa, tâm muốn biết giúp ích mọi người. Vậy nếu nói lúc tham là ta và lúc giận, lúc si, lúc từ bi, hiền hòa cũng là ta; thì thì, chính trong một thân ta hóa ra có không biết bao nhiêu cái ta. Thế thì trong những cái ta đó cái nào đích thực là ta? Khi ta tham lam thì cái tham đó thực là ta; khi ta giận, cái giận đó thực là ta, hay khi ta kiêu mạn, thì đó cái kiêu mạn, thì đó đó là ta? Nếu nói tham là ta thì si là con người tham mãi không bao giờ thay đổi được! Nếu nói kiêu mạn, thì đó là ta, thì kiêu mạn thì đó không bao giờ thay đổi được! Nhưng không, dù có kiêu mạn, thì đó những khi biết tu hành, phá trừ kiêu mạn, sống một cách khiêm tốn, thì có thể thay đổi được. Dù tham lam những nếu hiểu được lẽ thì cũng có thể chuyển đổi được lòng tham lam ra lòng biết.

Rõ ràng, tâm của chúng ta luôn luôn thay đổi, thân thể của chúng ta cũng thay đổi không ngừng, không có lúc nào thực là ta cả. Ngay trong giây phút ta nghĩ ta đây là ta, thì người nói ta đó cũng đã sai đi rồi. Bởi vì trong lúc ta nói ta đây, thì chính người nói mà ta nói là ta đó cũng đã khác đi rồi. Tâm hồn ta giờ này không còn như giờ phút trước. Cho nên, vua mới mới mới người nhận cái ta thì cái ta đó đã bay đi mất. Thế mà vì không hiểu, cho nên cứ dính dính rập rập: "Ta đây, ta quý hơn tất cả, muốn được tất cả mọi người tôn trọng, khen ngợi, và tuy thế thì không

Vô Thọ ng

Viết bởi Administrator

Thứ ba, 27 Tháng 8 2013 19:38 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 26 Tháng 9 2013 22:04

ai để c chê ta h t. Nh ng ng c l i ta cũng không mu n tôn tr ng và khen ng i ai c ". Cái ta nó làm cho con ng i điên đ o, h p hoi nh v y đó.

Cho nên, chúng sanh đau kh là vì vô ngã mà ch p là ngã, không ta mà ch p th t là ta. Ai bi t nhìn k thân th c a mình, qua pháp môn "B t t nh quán" nh đ c Ph t đã d y thì s th y toàn thân ch t ch a nh ng đ b t t nh, n u b l p da ngoài thì ai cũng đ b n nh ai. Cái b t t nh y đã có t trong bào thai, và khi l t lòng m cũng đã b t t nh r i. Dù đ c trang đi m bao nhiêu cũng ch là cái thân b t t nh, cho đ n khi nh m m t t t th , nó cũng là b t t nh. Đ i v i cái thân b t t nh này rõ ràng nh v y mà chúng ta không nh n th y; ng c l i còn ch p cái thân này là t nh, nên nâng niu, chi u chu ng, trau chu t nó quá đáng. Vì mù quáng đ i v i thân vô th ng, l i cho là th ng nên con ng i luôn luôn đau kh vì nó.

Ngày x a có nàng Liên Hoa S c, khi nghe đ c Ph t d y v đ o lý vô th ng, r ng thân th b t t nh, chúng sanh b t t nh, h u tình b t t nh, thì cô ta li n phát tâm mu n đi tu. Nh ng trên b c đ ng đi tu ngang qua m t dòng sông, cô xu ng sông r a m t, nhìn th y bóng mình đ i n c có g ng m t quá đ p, cô nghĩ th m: "Mình đ p nh th này mà đi tu thì u ng quá!" Cô bèn quay tr l i. B n bè g p cô tr v bèn h i: "T i sao tr c kia ch phát tâm dũng mãnh, mu n đ n đ c Ph t đ c u xin xu t gia, tu hành, bây gi ch l i th i chí tr lui là th nào?" Cô ta tr l i r ng: "Ôi! Tôi đ p quá nh th này mà đi tu làm gì cho u ng!" H h i: "V y ch đ p nh th nào?" Cô ta tr l i: "Tôi soi m t đ i n c th y cái bóng c a tôi ph n chi u đ i đó, h t s c là đ p".

Qua câu chuy n trên, chúng ta th y r ng: Cái đ p c a cô ta ch là cái đ p ph n chi u l i lòng tham đ m xác thân ch đ i v i ng i khác ch a ch c đã đ p, và đôi v i loài cá đ i n c khi th y bóng cô ta thì ph i ch y tr n xa. Cô ta th y cái bóng mình đ i n c cho là đ p, vì nghĩ l m cái thân là đ p, không ng nó đang x u, đang h y ho i t t mà cô ta không bi t không hay!

Cho nên trong kinh Xà Đ , đ c Ph t d y:

"Này các T -kheo, s c là th ng hay vô th ng? B ch Th Tôn, vô th ng. Cái gì vô th ng là kh hay l c? B ch Th Tôn, kh ... Do v y này các T -kheo, cái gì không ph i c a các ng i, hãy t b thì s đ a đ n h nh phúc an l c lâu dài cho các ng i. Trong b n s th t mà đ c Ph t d y, s th t đ u tiên là kh (dukkha). Ngài nói cu c đ i dù có vui m y cũng ch là cái vui mong manh, r t cu c không thoát ly s kh đ c. Ngài d y: Chúng sanh mang không bi t bao nhiêu cái kh trong ng i: sanh, già, b nh, ch t là kh . Đó là cái kh th ng tình ai cũng nh n

Vô Thôn g

Viết bởi Administrator

Thứ ba, 27 Tháng 8 2013 19:38 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 26 Tháng 9 2013 22:04

thầy, cái khế tự nhiên ai cũng muốn phải, học ít học nhiều không ai tránh khỏi. Nếu một em bé sinh ra không khế thì nó đã không cất ba tiếng khóc oa oa oa khi mới lọt lòng. Nếu một người già không khế thì đã không than phiền một mệt mỏi tai điếc, và một người chết không khế thì đã không ai khóc. Thế mới biết sanh khế, già khế, bệnh khế, chết khế là một sự thật hiển nhiên mà đức Phật đã từng tuyên bố. Ngoài cái khế đó còn những cái khế khác nữa: Những người mình ưa, những người mình thích, những người vất mình ham muốn thì người đó là cái mình, mình là cái đó, nó sống thì mình không bao giờ rời xa được. Những vì hoàn cảnh, vì luật vô thường, những thứ đó nó rời khỏi tầm tay, không cách gì cầm giữ lại được. Đó chính là ái biệt ly khế.

Đời sống những người, những người ghét, muốn tránh cho khu vực một mà không thể tránh được; mình muốn đi những nơi có hi vọng ra trước mặt. Trên một con đường, ai cũng muốn đi trên con đường sạch sẽ, có hoa thơm, cỏ lạ, không ai muốn đi trên con đường lầy lội, đầy gai góc hiểm trở, muốn tránh những bẫy cạm bẫy, muốn né những đi đâu vấp đó. Đời sống sống vất bên ngoài đã vất, còn đời sống xung quanh, có người ta ưa thích, những người cũng có người ta ghét, ta không ưa vì lý này hay lý khác. Những người ưa hai cái ưa và không ưa đó cũng tạo nên một cảnh ghét mà phải gặp là khổ, cho nên người ta có câu: "Ghét cái nào thì trao cái ấy". Bên này oán bên kia và bên kia oán bên này. Một khi đã oán nhau như vậy thì vũ trụ bao la trở thành thu hẹp lại một góc. Gặp một người oán ghét ta muốn tránh, những người tránh hoài đến nơi hết muốn gặp mà cũng không sao tránh được. Vũ trụ bao la trong giây phút này trở nên chật hẹp đến nỗi ta từng nghĩ nó không còn một chỗ an toàn cho ta dung thân. Đó là cảnh oán tạo nên khổ. Cảnh này nằm trong gia đình, trong thân tộc, trong bản thân cái người thì lại càng khổ hơn nữa.

Chúng sanh luôn luôn nuôi dưỡng lòng tham muốn và mong cầu, đời sống cuộc đời này hết chỗ ưa một lý niệm biệt lập, cảm thấy mình như một người thiêu thân, hết tìm được một cách để ôm trọn thế gian này. Những người thay! Sống sống con người thì người người, một trăm năm không được đầy thế gian để làm thỏa mãn lòng tham của họ, vì vậy họ chịu khổ đau suốt đời vì ham muốn nhiều mà những khổ đau bao nhiêu, gọi là cuộc đời khổ.

Đời sống có người cho rằng đời còn có nhiều thú vui chỗ đâu phải khổ hết. Cười xi-nê, cười hát, bài bác, rượu chè cũng vui, trúng số được tiền hay làm quan cũng vui. Đức Phật không phải như vậy, những người Ngài nói: Cái vui đó là cái vui mong manh trong đau khổ, cái vui còn vắng trong vô minh nghiệp khổ đau càng sâu dày thêm. Cho nên có một nhà thơ Việt Nam viết:

"Bên khe mệnh mỏng người người
Khách trần chèo một chiếc thuyền chài,
Thuyền ai ngược gió ai xuôi gió,

Vô Thọ 無壽

Viết bởi Administrator

Thứ ba, 27 Tháng 8 2013 19:38 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 26 Tháng 9 2013 22:04

Ngắm mồi cùng trong bể khổ trôi".

Ngắm c gió hay xuôi gió, chi c thuy n cũng trong bi n mà trôi, không th v t lên trên bi n đ c. Cho nên cái vui c a con ng i trong c nh tr m luân này là cái vui trong đau kh c a th gian, ch a ph i là cái vui gi i thoát. Do th , đ c Ph t nói đ i là đau kh , m c dù chúng sanh cho đ i là vui, r i say đ m theo đ i, không gi phút nào r i kh i, cho đ n m t ngày nào đó ph i nh m m t t t th , b y gi m i ho ng h t, kh đau!

N u bi t đem toàn tâm l c an trú trong Chánh pháp thì s nh n rõ l i đó c a đ c Ph t: t t c s v t là vô thọ 無壽, chúng sanh là vô ngã, thân th là b t t nh, m i s lãnh th đ u là kh : dù là th kh hay th vui, cũng đ u trong vòng t ng đ i. Đã trong vòng t ng đ i thì có sanh di t, có sanh di t t t nhiên lòng chúng ta không th a mãn, nên sanh ra đau kh . Đ c Ph t vì đ i s nhân duyên đó mà ra đ i, đ chuy n mê khai ng cho chúng sanh. M c đích tu hành c a ng i i tu Ph t là đ chuy n nghi p. Ngài đ y r ng: "Nghi p đ t th gian t i, nghi p kéo th gian đi, th gian chuy n theo nghi p, nh bánh xe lăn theo chân con v t kéo xe". Con v t kéo xe đi vào trong con đ ng t i tằm mù m t thì bánh xe cũng ph i lăn theo. Chúng sanh lăn theo nghi p cũng t ng t nh th . M i ng i đ u có nh ng nghi p riêng, nghi p t t thì làm cho con ng i i t t, nghi p x u thì làm cho con ng i i x u, nghi p cao th ng thì tr thành con ng i i cao th ng, và nghi p th p hèn thì tr thành con ng i i th p hèn. T t c đ u do nghi p. Nghi p là bào thai, nghi p là s h u, cho nên khi sanh ra, khi ch t đi, ta cũng ch m t mình đi theo nghi p ch không có ai đi theo ta h t. Không ai thay th ta đ đi theo trong khi ta sanh, già, b nh, ch t v i cái nghi p c a ta mà trôi. Cái nghi p luôn luôn đi theo ta nh bóng theo hình. Nh ng ng i t o nghi p lành thì có nh ng ng i b n lành cùng đi theo. Nh ng ng i t o nghi p đ thì có nh ng k oan gia thù h n đi theo. Ng i t o nghi p lành thì nh mang bình cam l đi đây đi đó. Ng i t o nghi p ác thì nh mang m t b r n đ c bên mình, luôn luôn n m n p s hãi, đau kh . Theo l i Ph t đ y, con ng i i là do nghi p đ nh đ t t t c . Vì v y: "Con thiên nga ch bay đ c gi a h không, ng i i có th n thông ch bay đ c kh i m t đ t; ch có b c đ i trí, đ i h nh đ t s ch nghi p luân h i m i bay đ c kh i th gian này" (Pháp Cú 175).

Bay kh i th gian này t c gi i thoát, t t i. Nên con ng i i tu hành là đ chuy n nghi p. Chuy n nghi p x u thành t t, vô minh ra giác ng , tr m luân ra gi i thoát. Tóm l i, chuy n cái nghi p c a chúng sanh ra cái nghi p c a ch Ph t, Thánh, Hi n. Khi chuy n nghi p đ c r i thì chính cái nghi p đó nó tr thành m t tòa lâu đài đ nâng đ chúng sanh, giúp cho chúng sanh đ c an vui, gi i thoát...

Vô Thành

Viết bởi Administrator

Thứ ba, 27 Tháng 8 2013 19:38 - Lần cập nhật cuối Thứ năm, 26 Tháng 9 2013 22:04

NAM MÔ A DI ĐÀ PHẬT